

El nom no fa la cosa

ANDREU MAYAYO

PÚBLIC, 2.05.10

Primera cosa. El Tribunal Constitucional no és un tribunal. De justícia, vull dir. No forma part de l'anomenada Administració de Justícia, ni del Poder Judicial, ni cal que els seus membres siguin jutges. Hauria estat més clar i precís, per copsar la seva naturalesa i funció, anomenarlo, com fem nosaltres a l'Estatut, Consell de Garanties Constitucionals.

Segona cosa. L'àmbit d'actuació del Tribunal Constitucional no és la justícia sinó la política. No dicta sentències que afecten persones concretes, sinó que interpreta la constitucionalitat de les normes. Així, és habitual que sobre un mateix tema una majoria pugui dir blanc i una altra (fins i tot la mateixa) dir negre.

Tercera cosa. El nomenament dels seus membres és facultat, bàsicament, dels poders legislatiu i executiu, amb la voluntat d'atorgar la majoria al Govern de torn.

Quarta cosa. Els seus membres no són vitalicis (encara que sembli mentida) i, per tant, estan sotmesos i condicionats pels partits que els proposen.

Cinquena cosa. El Tribunal Constitucional ha esdevingut a la pràctica una tercera cambra legislativa, amb la particularitat de bandejar la presència de les minories parlamentàries i dels nacionalismes perifèrics.

Sisena cosa. El Tribunal Constitucional hauria d'actuar amb prudència (amb sentències interpretatives i no modificatives) davant les lleis que formen part del "bloc constitucional", que ha estat fruit del pacte polític, d'aprovació per les Corts –on resideix la sobirania nacional– i de ratificació en referèndum pel poble sobirà. I que, a més, com l'Estatut, ja porten anys en vigor i en ple desenvolupament.